

F. t. l. vedr. kursgevinstloven m.m.

derliggende aktiv betaler erhververen en pris (præmien) til udstederen. Skatteretligt må en option betragtes som en køberet eller salgsret.

For *terminskontrakter* gælder, at kontrakten giver både køberen og sælgeren pligt til at købe, henholdsvis sælge, en fastsat mængde af et bestemt aktiv (eller passiv) på en bestemt fremtidig dato til en aftalt pris.

Futures er en særlig type terminskontrakter, der f.eks. er standardiserede med hensyn til løbetid, kontraktstørrelse og underliggende aktiver. For terminskontrakter og futures er der, i modsætning til optioner, en symmetrisk risiko mellem erhververen og udstederen.

Kontrakter, der anvendes som finansielle instrumenter, opfyldes normalt ikke ved levering af det underliggende aktiv, men ved differenceafregning. Differenceafregningen består i forskellen mellem markedsprisen og den i kontrakten aftalte pris på det underliggende aktiv. Differenceafregningen kan enten ske på kontraktens udløbstidspunkt eller ved løbende afregning i kontraktperioden.

Det underliggende aktiv behøver ikke at være et fysisk aktiv. Der vil ofte være tale om et såkaldt syntetisk aktiv, f.eks. et aktieindeks. Når det finansielle instrument ikke er baseret på et fysisk aktiv, vil der altid ske differenceafregning, da det underliggende aktiv ifølge sagens natur ikke kan leveres.

De finansielle kontrakter kan anvendes til at mindske en uønsket risiko. Der kan for eksempel være tale om virksomheder, der ønsker at beskytte sig mod uventede svingninger i priser eller valutakurser i forbindelse med deres køb eller salg i udlandet. Også privatpersoner kan ved hjælp af finansielle kontrakter begrænse risikoen ved deres investeringer.

Eksempel: En dansk eksportør kan afdække sin risiko således: Eksportøren har afgivet et bindende tilbud på levering af et parti varer til en værdi af 1 million dollars til en amerikansk kunde. Kunden har 1 måneds frist til at acceptere tilbuddet, og derefter er der 3 måneders leveringstid på varerne. Eksportøren, hvis udgifter til varerne afholdes i danske kroner, ønsker at sikre sig mod ændringer i valutakursen enten i tilbudsperioden eller i leveringsperioden.

I den 3 måneders periode, fra tilbuddet er accepteret og til varerne leveres, ved eksportøren, at udgifterne til produktion eller indkøb af varerne skal afholdes i danske kroner, og at varerne vil blive betalt i dollars. For at sikre sig mod ændringer i valutakursen kan eksportøren, når tilbuddet er accepteret, sælge 1 million dollars på en 3 måneders terminskontrakt. Herved bliver indtægten i danske kroner sikret.

I perioden fra afgivelsen af det bindende tilbud og indtil acceptfristens udløb kan eksportøren ikke sikre sig ved at sælge valutaen på termin, da det ikke er af-

gjort, om eksportøren vil få eksportordren og dermed valutaindtægten. I denne situation kan den mulige valutaindtægt sikres ved at erhverve en 4 måneders salgsoption på 1 million dollars. Det vil sige, at eksportøren får en ret, men ikke en pligt, til at sælge den valutaindtægt på 1 million dollars, som eventuelt erhverves om 4 måneder.

Det er også muligt at kombinere de finansielle kontrakter som sikringsinstrumenter.

Eksportøren i eksemplet kan erhverve en købsoption til en valutaterminskontrakt. Det vil sige, at eksportøren får en ret til om 1 måned at indgå en 3 måneders terminskontrakt om salg af 1 million dollars til en bestemt kurs. Hvis den amerikanske køber ikke accepterer tilbuddet, kan den danske eksportør blot undlade at udnytte sin ret til at indgå terminskontrakten om salg af dollars.

I stedet for en principielt ubegrænset risiko for kurstab på sit eventuelle dollarvederlag kan eksportøren begrænse tabet til præmien, dvs. prisen, der er betalt for optionen (køberetten).

Gældende skatteregler.

Der hersker betydelig usikkerhed om, hvorledes de finansielle kontrakter skattemæssigt skal behandles efter gældende regler.

Skatteministeren nedsatte i 1987 et udvalg (Optionsudvalget), der fik til opgave at beskrive og vurdere de gældende skatteregler på området. Udvalget skulle udarbejde forslag til ændrede regler, hvis det fandt de gældende regler uhensigtsmæssige eller utilstrækkelige. Optionsudvalget har afsluttet sit arbejde ved offentliggørelsen af betænkning nr. 1139, Beskatning af finansielle instrumenter.

Udvalget konkluderede på grundlag af sine undersøgelser, at den gældende lovgivning er et uhensigtsmæssigt regelsæt for den skattemæssige behandling af finansielle kontrakter. Det skyldes først og fremmest den store usikkerhed om beskatningen og de mange vanskelige afgrænsningsspørgsmål, som de gældende regler giver anledning til. Hertil kommer, at der er mulighed for skattearbitrage i forbindelse med de finansielle kontrakter ved beskatning efter det såkaldte realisationsprincip, dvs. når beskatningen finder sted i det indkomstår, hvor gevinst eller tab på kontrakten realiseres.

Forslaget.

Det foreslås, at gevinst og tab på køberetter, salgsretter og terminskontrakter, der kan anvendes som finansielle instrumenter, medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, normalt som kapitalindkomst. Efter forslaget skal der gælde samme regler for alle skattepligtige, dvs. næringsskattepligtige, er-